

Napodobte jeden z příběhů (stavebně, tematicky); příběh chápejte jako návod k vlastní tvorbě.

Text 1

O prázdninách často bývám u dědečka a babičky na venkově. Bydlí v tak starém domě, že nemají ledničku, a proto musí pro mnoho věcí chodit do sklepa. Sklep je rozsáhlý a starý, ani v něm zatím není zavedena elektřina.

Včera mě babička poprosila, abych ze sklepa přinesl máslo, že bude péct koláče. Koláče! Mňam!! Rychle jsem vystartoval, před dveřmi sklepa zapálil svíčku a opatrně sestupoval po schodech do první sklepní místnosti. Potraviny bývají uloženy ve čtvrté, poslední části.

Našel jsem máslo a pomalu, aby mi nezhasla svíčka, jsem se vydal zpět. Najednou jsem odněkud zleva uslyšel tiché kroky. Něco cinklo a pak tlumeně bouchlo. Strnul jsem. Pomalu jsem se otočil tím směrem a uviděl jsem nepatrný záblesk. Něčí oči!

Zabral jsem, jako kdybych startoval na olympijských hrách, a hrnul se ke schodům do sklepa. Prásk! Zakopl jsem o misku s mlékem, kterou babička dává do sklepa kočce, a spadl jsem na zem. Svíčka zhasla. Hm... Miska, kterou babička dává do sklepa kočce... No jasně, vystrašila mě kočka. Mňau, potvrdila mou domněnku Míca.

Máslo jsem tenkrát přinesl i s dobrou historkou. Nejen za ni nám pobavená babička upekla výjimečně skvělé koláče tvarem trochu připomínající kočičí hlavu.

Text 2

Dostal jsem kouzelný prsten. Asi od toho kouzelníka, kterému jsem pomáhal hledat ztracené brýle.

Hned zkusím, jestli mi opravdu splní každé přání. Co bych si tak mohl přát? No jasně, přeji si, abychom s bratrem měli vlastní pokoj, protože kluci mají jiné koníčky a nápady než holky. „Petře,“ slyšel jsem za sebou bratra, „kam si pověsíme plakát Messiho? Ke sportovní skříni, nebo vedle luku?“ Paráda, ono to funguje!

Přeji si... Podívat se na svět z Mount Everestu. Najednou stojím na nejvyšší hoře světa a rozhlížím se kolem sebe. Ne že bych bůhvíjak skvěle viděl, horu zahalují oblaka, ovšem cítím se báječně. Je tu ale zima, takže...

V příštím okamžiku jsem se ocitl na lezecké stěně. Připravujeme se k závodům, já a Adam Ondra. Po startovním výstřelu vyrazil jako první Adam, přece jen je zkušenější závodník. Já se opozdil maximálně o setinu sekundy. V polovině stěny jsem na jeho úrovni, několik dalších úchytů a sahám na poslední, cílový úchyt. Nějak mi ale kloužou ruce.

Prásk, všude byly tma a ticho a já jsem ležel na zemi v rozházených pokrývkách a polštářích. Jejda, že by to byl jen sen?